

«...διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός» (Α΄ Κορινθίους, ε΄:7)

Το Πάσχα είναι μια γιορτή που γιορτάζεται στη χώρα μας κάθε χρόνο, μία Κυριακή συνήθως του Απριλίου ή σπανιότερα του Μαΐου, που ονομάζεται Κυριακή του Πάσχα. Το γεγονός που εορτάζεται αυτή τη μέρα είναι η Ανάσταση του Κυρίου Ιησού Χριστού, η δε γιορτή περιλαμβάνει και το παραδοσιακό φαγητό του ψημένου αρνιού ή κατσικιού.

Το Πάσχα, όσο και αν σε μερικούς μπορεί να φανεί παράδοξο, έχει τις ρίζες του στο λαό Ισραήλ και η αρχή του χρονικά τοποθετείται στο τέλος της περιόδου που οι Ισραηλίτες βρισκόταν στην Αίγυπτο. Τότε οι Αιγύπτιοι συμπεριφέρθηκαν με κακία στο λαό Ισραήλ και αυτό έκανε τους Ισραηλίτες να φωνάξουν στον Θεό εξαιτίας της αδικίας που βίωναν. Ο Θεός απάντησε στις προσευχές τους, στέλνοντας τον Μωυσή και τον αδερφό του Ααρών στον Φαραώ, για να του ζητήσουν να αφήσει το λαό να λατρεύσει τον Θεό του, στη γη που Αυτός θα τους έδινε. Ο Φαραώ, αρχικά έδειξε σκληροκαρδία ενώπιον του Κυρίου και δεν θέλησε να αφήσει το λαό. Ο Θεός με ενέργειες θαυμάτων έδειξε την δύναμή Του, επιφέροντας δυσάρεστα και καταστροφικά γεγονότα στο Φαραώ και στο λαό των Αιγυπτίων. Το τελευταίο και το πιο επώδυνο από αυτά τα γεγονότα, με το οποίο ο Θεός έκαμψε την σκληροκαρδία του Φαραώ, σχετίζεται με την εορτή του Πάσχα. Αναφέρουμε περιληπτικά ότι ο Κύριος σκόπευε να στείλει άγγελο σε κάθε σπίτι στην Αίγυπτο, με σκοπό να θανατώσει κάθε πρωτότοκο αρσενικό ανθρώπου και ζώου. Τότε ο Κύριος παρήγγειλε, μέσω του Μωυσή και Ααρών, στο λαό Ισραήλ, τη δέκατη ημέρα του μήνα που διένυαν, τον οποίο στο εξής θα είχαν σαν τον πρώτο μήνα του χρόνου, να επιλέξουν ένα αρσενικό χρονιάρικο αρνί ή κατσίκι που να είναι χωρίς ελάττωμα. Αυτό έπρεπε να το φυλάνε μέχρι της 14ης ημέρας αυτού του μήνα και προς το βράδυ να το σφάξουν και από το αίμα του να βάψουν τους δυο παραστάτες και το ανώφλι της πόρτας των σπιτιών τους. Στη συνέχεια έπρεπε να το ψήσουν και να το φάνε με άζυμα (ψωμί χωρίς προζύμι) και με πικρά χόρτα. Οι Ισραηλίτες θα έπρεπε να δειπνήσουν αυτό το τελευταίο δείπνο της παροικίας τους στην Αίγυπτο, έχοντας δεμένη την μέση με την ζώνη τους, με τα υποδήματα στα πόδια τους καθώς και βαστώντας ο καθένας στο χέρι την ατομική του ράβδο. Δηλαδή έπρεπε να είναι έτοιμοι για αναχώρηση. Έτσι και έγινε εκείνη την νύχτα, ο Θεός έστειλε άγγελο που μπήκε στα σπίτια των Αιγυπτίων και θανάτωσε κάθε πρωτότοκο αγόρι από τον πρωτότοκο γιο του Φαραώ μέχρι τον πρωτότοκο του τελευταίου δούλου της Αιγύπτου, ενώ στα σπίτια των Ισραηλιτών όπου υπήρχε το αίμα του αρνιού στους δύο παραστάτες και το ανώφλι της πόρτας, ο άγγελος προσπερνούσε και δεν θανάτωνε τα πρωτότοκα.

Συνεπώς το Εβραϊκό Πάσχα είναι μια εορτή που ο Θεός καθιέρωσε να εορτάζει ο λαός Ισραήλ, σε ανάμνηση της προσπέρας του αγγέλου από τα σπίτια των Ισραηλιτών όπου υπήρχε το αίμα στην εξώπορτα, ενώ αντίθετα έμπαινε στα σπίτια των Αιγυπτίων που δεν

είχαν αίμα στις εξώπορτες και θανάτωνε τα πρωτότοκα αγόρια. Επί πλέον η ανάμνηση αυτού του γεγονότος ταυτιζότανε με την απελευθέρωση του λαού Ισραήλ από τη δουλεία στην Αίγυπτο (Εξοδος, ιβ' κεφάλαιο).

Βέβαια η εορτή του Εβραϊκού Πάσχα καθώς και οι θυσίες ζώων για τη συγχώρηση των αμαρτιών που απαιτούσε ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης που δόθηκε στη συνέχεια, προεικόνιζαν τη θυσία του Ιησού Χριστού. Άλλωστε σε πολλά βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, υπάρχουν πολλές και αξιοθαύμαστες προφητείες που αναφέρονται στην ενανθρώπιση, στο έργο, στη θυσία και στην ανάσταση του Ιησού Χριστού. Γι' αυτό και το μεγαλύτερο μέρος της Παλαιάς Διαθήκης αναφέρεται στην ιστορία του λαού Ισραήλ, μέσα στον οποίο υπήρχαν πιστοί άνθρωποι μέσω των οποίων ο Θεός εκπλήρωσε το σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων, που είχε καταστρώσει προ καταβολής του κόσμου. Αυτό ήταν η διατήρηση ανόθευτης πίστης και αγιασμού στους ανθρώπους έτσι ώστε όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός βρήκε την αγία παρθένο Μαρία η οποία δέχθηκε με πίστη να συλλάβει δια Πνεύματος Αγίου και να γεννήσει τον Υιό του Θεού. Έχοντας υπόψη αυτό το σχέδιο του Θεού μπορούμε να κατανοήσουμε τις δυσάρεστες καταστάσεις που επέτρεψε να συμβούν στο λαό Ισραήλ όταν απομακρυνόταν από το θέλημα του Θεού, ώστε να επιστρέψει στον αγιασμό. Ο Πατέρας Θεός γνώριζε ότι μόνο με τη θυσία του Υιού του Ιησού Χριστού, θα δινόταν η δυνατότητα σωτηρίας σε όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα φυλής και έθνους, μιας και το θέλημα του Θεού είναι 'να σωθώσι πάντες οι άνθρωποι και να έλθωσιν εις επίγνωσιν της αληθείας'(Α' Τιμόθεον, β' : 4). Αυτό διότι για να ικανοποιηθούν οι ταυτιζόμενες με τη φύση του Θεού ηθικές αξίες της δικαιοσύνης και της αγάπης απαιτούσαν από τη μια την τιμωρία όλων των ανθρώπων, μιας και όλοι αμάρτησαν και από την άλλη την συγχώρηση κατά χάρη όλων των αμαρτωλών. Έτσι οι αρχικά ασύμβατες αυτές κατευθύνσεις του θελήματος του Θεού, τελικά απέκτησαν χρυσή τομή μέσω μόνο της θυσίας του αναμάρτητου Κύριου Ιησού Χριστού, ως αμνού άμωμου και ασπίλου. Ο Ιησούς Χριστός πρόσφερε τον εαυτό του πάνω στο σταυρό του Γολγοθά, πληρώνοντας για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων. Διαβάζουμε σχετικά:

«... δια των πληγών αυτού ημείς ιάθημεν ...Αυτός ήτο κατατεθλιμμένος και βεβασανισμένος, αλλά δεν ήνοιξε το στόμα αυτού□ εφέρθη ως αρνίον επί σφαγήν, και ως πρόβατον έμπροσθεν του κείροντος αυτό άφωνο, ούτω δεν ήνοιξε το στόμα αυτού» (Ησαΐας, νγ' :5,7),

«... εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών δια φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά δια του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώ μου και ασπίλου» (Πέτρου Α', α' :18-19).

«Τα δε πάντα είναι εκ του Θεού, όστις διήλλαξεν ημάς προς εαυτόν δια του Ιησού Χριστού, και έδωκεν εις ημάς την διακονίαν της διαλλαγής□ δηλονότι ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ , διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν, μη λαγαριάζων εις αυτούς τα πταίσματα αυτώ ν□ και ενεπιστεύθη εις ημάς τον λόγον της διαλλαγής. Υπέρ του Χριστού λοιπόν είμεθα πρέσβεις, ως εάν σας παρεκάλει ο Θεός δι' ημών ν□ δεόμεθα λοιπόν υπέρ του Χριστού, διαλλάγητε προς τον Θεόν. Διότι τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών ν αμαρτίαν, δια να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι' αυτού» (Β' Κορινθίους, ε':18-21).

«Εάν όμως περιπατώ μεν εν τω φωτί καθώ ς αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ' αλλήλων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας» (Α' Ιωάννου, α':7).

Έτσι καθώς ο λαός Ισραήλ έσφαξε το αρνί για να σωθούν τα πρωτότοκα του, ο Πατέρας Θεός προσέφερε τον Υιό του 'ως αρνίον επί σφαγήν', ώστε όποιος πιστέψει σε Αυτόν να σωθεί. Όπως το αίμα του αρνιού στην εξώπορτα του σπιτιού ήταν απαραίτητο για να μη έμπαινε μέσα σ' αυτό η οργή του Θεού, έτσι είναι απαραίτητο το αίμα του Χριστού να καθαρίζει την καρδιά του ανθρώπου από κάθε αμαρτία, ώστε να αυτός να παραμένει συμφιλιωμένος με το Θεό και να ζει ελεύθερος μακριά από τη δουλεία του διαβόλου.

Συνοψίζοντας λέμε ότι αμαρτίες μας είναι το εμπόδιο που πρέπει να φύγει από τη μέση για να πλησιάσουμε τον Θεό. Η δυνατότητα να φύγει αυτό το εμπόδιο δίνεται σε κάθε άνθρωπο μόνο με αποδοχή εκ μέρους του, της λυτρωτικής θυσίας του Κυρίου και της επίκλησης στη συνέχεια του ονόματός Του. Χαρακτηριστικό γραφικό παράδειγμα επαλήθευσης αυτής της αλήθειας είναι η περίπτωση του ενός από τους δύο ληστές που είχαν σταυρωθεί μαζί με τον Κύριο. Έτσι και κάθε άνθρωπος πρέπει να παραδεχθεί ότι είναι αμαρτωλός, να μετανοήσει για τις αμαρτίες του και να επικαλεστεί το όνομα του Κυρίου. Τότε ο Κύριος θα τον συγχωρέσει όπως συγχώρησε τον ληστή, καθαρίζοντας με το άγιο αίμα Του την καρδιά του, θα του αφαιρέσει κάθε ενοχή δίνοντας ειρήνη και ανάπαυση στη ψυχή του. Έτσι ο πιστός βεβαιώνεται προσωπικά ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο αναστημένος Υιός του Θεού και τότε μόνο θα λέει με πίστη 'Χριστός ανέστη- Αληθώς ανέστη ο Κύριος' και όχι τυπικά. Ας ζητήσουμε λοιπόν, αν δε το κάναμε μέχρι τώρα, τον Χριστό στη ζωή μας, έτσι ώστε να εορτάζουμε ουσιαστικά το προσωπικό μας χριστιανικό Πάσχα, εννοώντας το γεγραμμένο **‘δ ιότι το πάσχα ημών ν εθυσιάσθη υπέρ ημών ν, ο Χριστός’.**

Αμήν!